

אפוסודיון שני: דיאלוג בין קריאון לאנטיגונה

קריאון	אנטיגונה
השומר מוליך את אנטיגונה, שנתפסה בעת שקברה שוב את אחיה.	
חוקר את אנטיגונה: מקווה כי תכחיש, או כי לא שמעה על צו המלך. מאשים אותה בבוז לחוק המלך.	מודה בגלוי ובגאווה שקברה את אחיה. טוענת כי צו המלך מנוגד לחוק האלים. מצהירה כי היא מוכנה למות למען קבורה נאותה של אחיה, בהתאם לחוק האלים ול"דת האבות". קוראת לקריאון "שוטה"
מאשים את אנטיגונה בגאווה ובעקשות. מאיים כי יכניע אותה לרצונו, "רצון אדון-שליט". פונה אל המקהלה לתמיכה. חושש לפגיעה בגבריותו: "ושמי לא גבר עוד - כי היא תלבש גברות". טוען כי איסמנה שיתפה איתה פעולה ולכן תיענש יחד איתה. קורא לאיסמנה "בוגדת" ולאנטיגונה "רשע".	מלגלת על קריאון המתמהמה להענישה. טוענת שוב כי פעלה לפי צו האלים. טוענת כי הזקנים (המקהלה) תומכים בקריאון מתוך פחד.
מאשים את אנטיגונה בביזיון אחיה, אטאוקלס. טוען כי יש להפריד בין האח הנאמן לבין האח הבוגד, בין ידי לאויב.	טוענת כי שני האחים נולדו מאם אחד, ולכן יש לכבד את שניהם במותם ומשום שחוקי האלים אינם מבחינים בין אדם לאדם. אומרת כי היא מונעת על ידי אהבה ולא שנאה: "אני נוצרתי לאהוב, ולא לשנוא!"
<p>זוהי תחילת הסיבוב. דיאלוג זה ממחיש את הקונפליקט בין שני הגיבורים הטרגיים של המחזה, המייצגים את שתי התפיסות המנוגדות: חוק המלך לעומת חוקי האלים (שהם גם החוקים האנושיים). זוהי התנגשות בין שני כוחות גדולים, המיוצגים ע"י שני אנשים חזקים, בעלי גאווה ובטחון מוחלט בצדקת דרכם. התנגשות זו מקבלת כאן אופי אישי של שנאה ובוז הדדיים.</p>	